

IGUANA
TEATRE

WOYZECK

GEORG BÜCHNER

LA CRÍTICA HA DIT:

- Tan estrambòtics personatges – magníficament interpretats, a raó de tres o quatre per cap.
- Una aposta que escapa del conformisme i s'agraeix.
- *Un trabajo de puesta en escena e interpretación apabullante*
- *Mantiene al espectador con el nudo en la garganta desde el principio hasta el final.*
- El *tour de force* interpretatiu és tan brutal que tan sols per això mereixeria una genuflexió d'admiració.
- Un rosari de registres que ofereixen ambdós protagonistes
- El tarannà dels personatges és gairebé perfecte.
- Ric amb matisos, intens en tot moment, com ho és també el ritme de la posada en escena.
- Pere Fullana s'ha doctorat, a ell i als seus actors.
- Un repte important, que només ho pot resoldre un director que ja està en el més alt de la carrera.
- *Extrordinario trabajo, magia actoral que nos deja anonadados.*
-

Crítiques de:

Javier Matasanz al Fancultura.
Francesc M. Rotger al Diario de Mallorca.
Josep A. Mendiola a l' Ara Balears.
Emili Gené, a l'Ultima Hora

ÍNDEX

GEORG BÜCHNER

WOYZECK

EL WOYZECK D'IGUANA TEATRE

Sinopsi

L'espectacle

FITXA ARTÍSTICA

CURRÍCULUMS

LA COMPANYIA

RECUll DE CRÍTQUES

EL WOYZECK DE GEORG BÜCHNER

Georg Büchner esta considerat com a precursor del teatre naturalista, l'expressionista alemany, poètic, naturalista i de l'absurd.

Malgrat la seva curta vida Büchner va ser uns dels models dels expressionistes alemanys del segle XX i els seus drames- incloent-hi la seva ultima obra **Woyzeck**- són considerades els precedents directes de, gairebé, tot el teatre modern.

Woyzeck presenta la corrupció vergonyosa del idealisme tant com de les necessitats materialistes; de la raó com de irracionalisme; de la puresa com de la violència; de la ciència com de l'artifici. El capità, Woyzeck, l'obrer, Andres, Maria, el Jutge...tots representen els seus papers socials en contradicció amb ells mateixos ,en un temps absurd que els fa viure com titelles d'un drama que no per conegut (lluita de classes, oposició ciència-religió i progrés-conservadorisme) resulta menys irracional.

EL WOYZECK D'IGUANA TEATRE

SINOPSI

Ens hem acostat a Woyzeck amb una inevitable reverència que s'ha convertit, ben prest, en admiració inesperada i sincera. Resulta fascinant descobrir com Georg Büchner, metge, filòsof i dramaturg interessat en qüestions frontereres entre les ciències naturals, d'una banda, i la metafísica i la moral, de l'altra, crea aquesta obra cabdal del teatre modern amb esbossos d'escenes sense una connexió clara, i amb un ventall de tipus característics gravats a la memòria col·lectiva, com són el doctor egocèntric, el militar imbècil, el miserable, el mascler fanfarró, la dona infidel i els idiotes. Büchner construeix una tragèdia atemporal on cada escena és el vers d'un poema sobre l'explotació dels dèbils, l'amor, la compassió, la gelosia i el fracàs. Maria i Franz són, en la nostra lectura, dos herois no del tot innocents d'una història abocada al destí més tràgic per mor d'una estructura social encara actual, dos rostres que es reflecteixen en tots els personatges i volen alçar, des de l'escenari, la veu dels pàries de totes les èpoques.

L'ESPECTACLE

Aquesta obra es una exaltació dels éssers miserables fins al punt de convertir-los en herois tràgics. Franz i Maria són dos éssers maltractats per la vida i pels depredadors humans que es transformen, gràcies a la màgia de l'escenari, en personatges amb veu pròpia.

Els pàries de la terra, que encara són presents en gran nombre a les societats avançades i que amb l'onada actual de desesper que la greu crisi econòmica ha produït, segueixen xisclant el seu desassossec i obliguen a escoltar de bell nou les seves veus trencades.

A la nostra proposta de muntatge Franz Woyzeck i la seva dona interpreten la història que els va portar a l'autodestrucció i a la de l'ésser estimat. Es recreen tots els personatges des d'una poètica sense artifici ni retòrica i amb cruesa, no absent d'humor, que es transforma en un acte de redempció i d'exposició d'una realitat atemporal.

Franz és botxí i víctima d'un destí que no pot evitar, com els grans herois tràgics, però mor sense entendre res, sense ser capaç de raonar i per tant de jutjar. En la seva misèria tot sembla ser ordinari: el dolor ja gairebé no fa mal de tan quotidià que és i la dominació no és una càrrega ni un desafiament sinó un joc trivial amb què es mata el temps.

La posada en escena vol expressar amb potència aquest món reduït en el qual la fricció permanent va igualant al científic amb la suposadament inferior rata de laboratori. En un to de cabaret negríssim amb entrades al grotesc i al bufó partint del llenguatge rabiosament poètic de Büchner.

PERE FULLANA
Director d'escena

FICHA ARTÍSTICA I TÉCNICA

Autor GEORG BÜCHNER
Intèrprets CARLES MOLINET
AINA CORTÈS

Escenografia JORDI BANAL

Il·luminació TONI GÓMEZ

Vestuari ANTÒNIA FUSTER

Dramatúrgia i direcció PERE FULLANA

Assessorament lingüístic CARME PLANELLS

Tècnic de llum JUANRO CAMPOS

Tècnic de muntatge JOSEP ISERN

Reportatge fotogràfic RUBÉN BALLESTER

Reportatge videogràfic JOAN SERRANO

Disseny gràfic TATUM

Promoció i comunicació NAIARA YEROBI

Producció ejecutiva JORDI BANAL

CURRÍCULUMS

Jordi Banal Farrè

Formació

A l'any 1985 amb el suport d'una beca del Ministeri de Cultura va realitzar, durant tres mesos, ampliacions d'Estudis Escenotècnics a la Royal Shakespeare Company a Stratford Upon Avon, Anglaterra.

A l'any 1998, amb l'ajut del Consell Insular de Mallorca, assistí a dos cursos d'especialització tècnica teatral a la Universitat Politècnica de Terrassa i organitzats per el Institut del Teatre de Barcelona.

Experiència professional

- Tècnic de muntatge

S'inicià al mon teatral com a tècnic de muntatge a l'any 1981.

Amb Terra baixa, a les obres "Revolta de Bruixes" i "Terra Baixa"

- Cap de maquinària

A Teatre Lliure fins l'any 1898,

Direcció tècnica i disseny d'escenografies

A Iguana Teatre des del 1992 fins ara. En els últims anys també ha exercit la producció executiva.

L'any 1994 participà en la planificació i redacció, amb Dino Ibáñez i Toni Gómez en el projecte d'infraestructura escenotècnica i de rehabilitació del Teatre del Mar.

Pere Fullana

Director d'escena

Formació

Titulat en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona, i a l'École International de Théâtre Jacques Lecoq a París. Màster Interuniversitari d'Estudis teatral per UAB.

Experiència professional

L'any 1985 comença la seva carrera en la direcció escènica amb més de 45 obres teatrals, "Leonci i Lena", "el Malalt Imaginari", "Mesura per Mesura", "Memòria d'en Julià", "Feroe", "Macbeth", "La Mort de Vassili Karkov", "Ubú Rei", "Melodies de Brouvell", "La rara anatomia dels centaures" entre d'altres .

Actualment, compagina la direcció teatral amb la docència, la traducció i la dramaturgia. És membre fundador de les companyies Iguana Teatre (1985), L'Ombra del Cranc (1998) i Teatre de la Sargantana (1995).

Actualment, és director i professor d'interpretació a l'ESADIB (Escola Superior d'Art Dramàtic) de les Illes Balears.

Carles Molinet Picó

Actor, soci i fundador d'Iguana teatre. Director del Teatre del Mar.

Formació

Estudis d' interpretació a l'École Internationale de Théâtre Jacques Lecoq de París i a l'École de Théâtre Philippe Gaulier de Londres.

Cursos : Anna Ricci (Veu), Marcos Portnoy (Stanislawski i Brecht) Gunter Hefft (revista) , Jean Kreover (màscara neutra), Don Jordan (clown) Norman Taylor (moviment), Gabor Tompa (Hamlet), Haïm Isaacs (veu i cant)

Postgrau en Gestió i Polítiques Culturals. UIB.

Docencia

Ha estat director de l'Esadib en els seus primers 4 anys; co-director i professor del Postgrau en Gestió Escènica de l'Esadib; professor del Mòdul d'Indústries culturals del Màster de Gestió Cultural de la Universitat de Barcelona UB; del Postgrau de Gestió i Polítiques culturals, de l'Aula de Teatre de la UIB; i de diversos cursos de formació actoral de la Fundació Teatre del Mar.

Experiència professional

- Actor Teatre

Produccions del Mar: *La Visita* i *El Sopar*, direcció Joan Bellviure.

Iguana Teatre: *La rara anatomia dels centaures*, *Ubú Rei*, *La mort de Vassili Karkov*, *El Malalt imaginari*, *Macbeth*, *Memòria d'en Julià*, *Altres Veus*, *Una nit al Racó de Plaça*, *Mesura per Mesura*, *Twist & Txèkhov*, *Sa varietat en sa locura*, *Rondaies*, *La Importància de ser Frank*, *Històries de Fira*, *Leonce i Lena*, *Oh! Vaudeville*, *Casament per força* i *Polypus Malignus*, direcció Pere Fullana.

Actor i codirector a *Myotragus* i *Nit de Foc*. Director a *Illòtic* i *Atiarfoc*.

Teatre Principal, Palma: *Amadeus*, dir: Roberto Romei, *Sopar de noces* i *Mesura per Mesura*, dir: Pere Fullana, i *Les alegres casades de Windsor*, dir: Pere Noguera.

Teatre Lliure: *Cartes Llorenç Villalonga* i *Baltasar Porcel* dir: Pau Carrió

- Actor Televisió

A les sèries : *Llàgrima de Sang*, *Mossèn Capellà*, *Los hombres de Paco*, *El Comisario*, *Laberint de passions* i *Suite Hotel*

- Actor Cinema:

El perfecto desconocido Dir: Toni Bestard, *El viaje vertical* Dir: Ona Planas, *Bert* Dir: Lluís Casasayas, *La Senyora* Dir: Jordi Cadena.

Aina Cortès

Actriu, creadora de la companyia de Teatre Clown Rondaies, directora de la Companyia La comunitat.

Formació

Estudis d'interpretació en l'Escola municipal de teatre i es graduà en Sa Nau NAU.

Formació com ballarina en l'Acadèmia Juanjo a dansa contemporània, Ballet clàssic i espanyol.

Postgrau de Especialista universitari en arts escèniques aplicades a l'ensenyança per la UIB.

Cursos: Formació en Clown amb Jon Davison i en Clown d'Hospital amb Sonrisa Médica. Continua la seva formació amb professors como: Joan Carles Bellviure, Haim Isaacs, Gonzalo Baz, Stefan Metz, Miquel Crespi, Boris Rotenstein, Pep Vila, Ami Hattab, Gabor Tompa, Carles Castillo, Enrique Silva, Adolfo Díez, Marcos Portnoy, etc. Assistí a diverses edicions del Stage Internacional de Dansa en Sitges, organitzat per Ana Maleras. Va aprendre amb Mona Belizán el mètode COS-ART.

Docència

Es professora de teatre en diversos centres educatius, fa feina amb diferents grups d'edat

Experiència professional

- Actriu de teatre

Ha desenvolupat la seva activitat professional com actriu durant 20 anys en companyies como Iguana Teatre, Tic Teatre, Llebeig, Teatre Principal, Arsis, etc.

També ha fet feina a televisió en diferents series de ficció, en Radio i en Cine. Li posa veu a PIPO, personatge de la sèrie de joc educatius del mateix nombre de CIBAL MULTIMÈDIA.

LA COMPANYIA

GUANA TEATRE és una companyia de teatre professional. Productora i distribuïdora d'espectacles que manté una línia de teatre de sala de repertori, de producció pròpia, per adults – un teatre d'autor compromès, arriscat, innovador – y una línia de teatre infantil, amb el nom de Teatre de la Sargantana.

Creada en 1985, el 2015 celebrarà el seu trenta aniversari. Avui ja compta amb 37 espectacles estrenats amb més 1.600 funcions.

I no podem oblidar la línia de teatre d'espai no convencional, teatre-espectacle de carrer, la mítica «Nit de Foc» en actiu durant més de 16 anys.

A més, en tots aquests anys, Iguana ha participat en nombroses fires, mostres i festivals de tot l'Estat i ha obtingut diversos premis i mencions, tant del públic com d'institucions públiques i associacions cíviques.

Constituïda en cooperativa de treball associat el 1988, i com societat limitada a partir de l'any 2007, manté una estructura estable formada per 3 professionals Pere Fullana, Jordi Banal y Carles Molinet.

Concertada amb el Ministeri de Cultura.

Iguana Teatre pertany a l'Associació balear d' empreses productores de teatre i dansa, ILLESCENA.

RECULL DE CRÍTQUES

Fanteatre
25 d'octubre 2013
Javier Matesanz

WOYZECK

La desesperació, el fracàs, la traïció, la gelosia, la paranoia, la imbecilitat..., temes clàssics de la condició humana, que han inspirat i inspiraran infinites històries que parlen de nosaltres mateixos. El teatre com a mirall de les nostres misèries, mirant de cercar la complicitat per la via del reconeixement d'aquests estereotips, que en major o menor mesura ens envolten en el dia a dia. Ens són propers. I de vegades som nosaltres mateixos. Per què no? Ningú no és perfecte.

I tot això ho trobem en aquest complex exercici de teatre social dramàtic, existencial, que lluny d'acomodar-se en una narració lineal, senzilla, mengívola, es complica la vida amb una estructura laberíntica, fragmentada, i una concepció que juga a flirtejar amb el clown, amb la caricatura, amb l'excés de l'histrionisme, amb l'esperpent, fins i tot, com a fórmules exagerades que mai no renunciïn al retrat precís, tot i que potser distorsionat, de l'ànima i de la consciència.

Una aposta que escapa del conformisme – s'agraeix- i demana del públic un esforç addicional, perquè no es un conte amable ni una faula moral a l'ús, i s'endinsa en conceptes antropològics i fins i tot metafísics per afrontar la crònica d'una tragèdia que, al cap i a la fi, és motivada per emocions i sensacions, per fets tan comuns i coneguts, que tots els identificarem sense problemes, encara que la ficció no respongui a cap lògica realista, ni estètica ni escenogràfica ni narrativa – Fullana arrisca i encerta-. I és per això, precisament, que ens sobta, i a l'hora que ens satisfà ens incomoda, la connexió que acabem per assolir amb tan estrambòtics personatges – magníficament interpretats, a raó de tres o quatre per cap, per Carles Molinet i Aina Cortès-, tan llunyans a priori com propers en acabar.

Arabalears
Dissabte 26 d'octubre 2013
JOSEP A.MENDIOLA

DOS ACTORS, DOS, I UN DIRECTOR

Woyzeck de Georg Büchner al Teatre del Mar, que per ell mateix ja és un esdeveniment, per clàssic i per complex, que ha tingut l'adaptació a tots els mitjans de representació que existeixen. Per descomptat, en teatre, on cada director ha exposat a la història del soldat assassí de manera diferent sense perdre el bessó de l'original, però també en cinema Werner Herzog en va fer una extraordinària pel·lícula protagonitzada per, com no podia ser d'una altra manera, Klaus Kinski. Però allà on te molt predicament l'original inacabat de Büchner es en l'òpera, on Alban Berg va oferir la seva visió i es representa al llarg de tot el món de manera habitual. La darrera, sense anar mes lluny, el passar juny al Teatro Real a càrrec de Christoph Marthale. Tampoc no cal oblidar el musical de Robert Wilson recollit en el *Blood Money* de Tom Wiat, on podem trobar, entre d'altres, la peculiar *Another Man's Vine* o la tendra Lullbay, encara que no es fàcil triar quina es la millor.

Pere Fullana a tirat d'imaginació, que no es noticia, i molt valor, com es pel fet de posar-se davant d'un muntatge tan difícil i envitricollat com el que ens ocupa, en el qual s'han de contar moltes històries entorn del personatge en absolut secundaris, ja que tots es converteixen en un moment o en un altre en coprotagonistes i tenen la seva escena amb la víctima reconvertida en botxí, precisament per totes aquestes circumstàncies.

Suposo que aquest ha estat el punt de partida de Pere Fullana, que, per si no li pareixia poc el repte, l'ha deconstruït de manera que li ha bastat amb dos actors per donar forma a la funció, de manera que la dotzena de personatges que formen l'original, Woyzeck, el doctor, el capità, el tambor major, Marie... els representen tan sols Carles Molinet i Aina Cortès. No cal dir que el *tour de force* interpretatiu és tant brutal que tan sols per això mereixeria una genuflexió d'admiració, independentment del resultat final, però passa que el resultat final és esplèndid i no tan sols per la interpretació i per tot aquets rosari de registres que ofereixen ambdós protagonistes, que fins i tot en un moment donat intercanvien. Cert que es tracta d'un bombo tant per Carles Molinet com per Aina Cortès, però també és una bomba de rellotgeria que esclata amb qualsevol errada, cosa que no succeeix en el Woyzeck de Pere Fullana, mai més ben dit, que s'ha doctorat, a ell i als seus actors. El tarannà dels personatges és gairebé perfecte, ric amb matisos, intens en tot moment, com ho és també el ritme de la posada en escena utilitzant pràcticament tot el teatre, des de l'escenari fins al pati de butaques, les balconades que l'envolten... des d'on els protagonistes van apareixent amb precisió i eficàcia, mantenint en tot moment l'atenció de l'espectador. També poden parlar de la música, un apartat que domina Fullana i n'ofereix un bon tast, que forma part important del desenvolupament de l'obra. Era un repte important, que com deia qui sap de teatre abans de començar l'espectacle només ho pot resoldre un director que ha està en el més alt de la carrera. Per una altra banda, Fullana deia que feia temps que li rodolava pel cap Woyzeck i això es nota, per la senzilla raó que es tracta d'una feina pensada i repensada. En aquestes circumstàncies era difícil l'errada.

Diario de Mallorca
27 d'octubre 2013
Francesc M. Rotger

POBRES PERO NO DESHONRADOS

Acercándose a los tres decenios de trayectoria (hay que ver qué mayores nos vamos haciendo todos), Iguana Teatre, una de nuestras más destacadas compañías, viene manteniéndose fiel a unas señas irrenunciables: la preparación rigurosa, la apuesta por la calidad y una encomiable tendencia al riesgo, a lo no fácil ni previsible. Así ocurre en este Woyzeck, de soporte textual frágil, pero con un trabajo de puesta en escena e interpretación apabullante.

Woyzeck, un texto que tardó lo indecible en llegar a los escenarios (se escribió hacia 1836 y no se estrenó hasta 1913, hace exactamente un siglo), ejerce una fascinación singular entre las gentes de teatro; hasta el punto de haberse trasladado, también, a la ópera y al cine. En esencia, sus protagonistas son unos desgraciados; tan pobres, que no pueden permitirse el lujo de ser virtuosos. En ciertos aspectos (como en la experimentación científica, ya entonces incipiente) nos resulta de una modernidad tremenda.

Sin duda la pieza de Büchner cobra un plus de actualidad justo en este momento, de extensión del empobrecimiento y de excesos del poder. Pero desde mi punto de vista, reitero, es la lectura dramática, escenográfica (en su conjunto) y, particularmente, actoral, lo sobresaliente del presente montaje, que aprovecha sus recursos hábilmente. Aina Cortès y Carles Molinet, que se reparten entre ellos la totalidad de los papeles, llevan a cabo dos de sus intervenciones más memorables hasta la fecha, con una capacidad de alternar farsa y emoción, sensibilidad y sátira, que mantiene al espectador con el nudo en la garganta desde el principio hasta el final.

Ultima Hora
10 de noviembre de 2013
Emili Gené

SIN PERDÓN

Versión desgarrada del clásico más insólito y corrosivo de la literatura dramática. La otra cara de Ubu rey, algo así como una nueva (¿y última?) entrega de una serie firmada por el mismo equipo.

Pero aquí apenas hay sorna. Escrito hace casi 100 años antes, Woyzeck permanece intacto. Expresionista o kafkiano, surrealista y brechtiano con un siglo de adelanto, Pere Fullana le da otra vuelta a un texto inacabado y fragmentado asumiendo su carácter genial y libérrimo. Trazos más duros, alucinaciones más inquietantes, escenarios más deprimentes. Y el atrevimiento de reducir a dos los actores aun a costa de oscurecer la historia y los personajes. Cambios de sexo sin aclarar porque no este un Woyzeck para todos los públicos.

No se trata de una versión original con subtítulos. Es una versión oscura desesperanzada. La miseria intelectual (el doctor, el capitán) contra la miseria económica de los dos protagonistas, ambientada en un entorno grotesco que aquí se expande por las butacas, los alfileros y la trastienda: todo esta infectado. Genial esta obra escrita a los 20 y poco años, implacable en el uso del lenguaje dramático. Puro delirio que anticipa lo que fueron las dos grandes guerras, los campos de exterminio. Todo aquel horror pero también la degradación actual de millones de hombres sin trabajo ni derechos. La tecnología y la administración al servicio de a violación psicológica. Y para controlarlo dos actores que se multiplican. Extraordinario trabajo, magia actoral que nos deja anonadados.

Diario de Mallorca
14 de noviembre de 2013
Carles Cabrera

“WOYZECK” O LA NIT DE LA IGUANA

Com el nostre Bartomeu Rosselló-Pòrcel o la dramaturgia britànica Sarah Kane, l'escriptor alemany Georg Büchner (Goddelau, 1813-Zuric, 1837) ens abandonà en plena joventut, en ple procés de maduresa creativa. En vida, només veié publicat el drama *La mort de Danton*, sobre la Revolució francesa, tot i llegarnos tres obres més: la comèdia *Leonce i Lena* – la temporada 2007/08 la vaig veure representada a la Sala Muntaner de Barcelona en un muntatge de Pep Pla que no m'acabà de fer el pes-, la narració inacabada *Lenz* i la peça pòstuma *Woyzeck* (1879), inspiradora de l'opera *Woyzeck* (1925) d'Alban Berg i del film *Woyzeck* (1979) dirigit per Werner Herzog i protagonitzat per Klaus Kinski. L'adaptació cinematogràfica en arribava, doncs, just un segle després de la publicació del llibre –de fet, hom redescobria Büchner a la darrera del segle XIX- de la mateixa manera que enguany es compleixen cent anys d'ençà que el 1913 el drama pujava per primer col a l'escenari. Hom pensa que si Büchner no hagués traspasar tan prematurament, podria haver volat a l'altura d'un Schiller o un Goethe. I es compara el *Woyzeck* amb el *Hamlet* de Shakespeare, Déu n'hi doret! Considerant un precedent del escandinaus Ibsen i Strindberg, capparets de tota la dramaturgia moderna, el seu teatre s'escenifica a l'avantsala de gairebé tot el que vindrà: el naturalisme, l'expressionisme, el poètic, l'absurd...

Büchner l'escriu basant-se en el fet real d'un barber que apunyala la seva dona per gelosia sense que això engavanyes una història que a l'autor li devia créixer a les mans. Oli en un llum per a l'excel·lent muntatge que ha estrenat damunt de les taules del Teatre del Mar l'experimentat director, Pere Fullana, que no s'ha estat de barrejar, reorganitzar i capgirar el text i les escenes fins obtenir-ne el resultat desitjat. Per exemple, el reguitzell ample de personatges que hi pul·lulen ha quedat reduït exclusivament a dos –molt destacables les actuacions d'Aina Cortès o Carles Molinet- a que els toca assumir els papers de *Woyzeck*, el Capità, Maria, el Doctor, el militar imbècil, etc. A l'escenari, un sol moble, eclèctic, atemporal i multifuncional, serveix al mateix temps per seure que per vestir-se, d'armari, prestatge, cortina o porta de doble fulla, de bastidor i bambolina...Essent *Woyzeck* tan calidoscòpica com és, més aviat una successió d'escenes deslligades que no pas una obra definitivament tancada i barrada, no només resulta senzill transposar un diàleg en monòleg com ocorre de vegades en aquesta adaptació d'Iguana Teatre, sinó que el producte millora i tot! Enhorabona, i moltes gràcies per aquest *Woyzeck*.

MOMENTS DE TEATRE

23 de gener de 2014

<http://momentsdeteatre.tumblr.com/post/74273827422/woyzeck>

El teatre és la combinació perfecta de text i moviment, d'expressivitat i narració. Però el teatre també és ideologia. És la visió del món del seu autor (inicialment) i del seu director (posteriorment). Georg Büchner va escriure una obra romàntica sobre un anti-heroï marginat, humiliat, castigat i menyspreuat per tothom, fins i tot la seva parella (que en cap moment li deixa apropar-se al seu propi fill). En el text de Büchner, Woyzeck es reconeix a més com a pobre i accepta la seva condició tot teoritzant sobre la realitat dels pobres i la seva obligatòria situació precària i, sobretot, infra-humana. Woyzeck sembla acceptar la teoria platònica dels individus de diferents metalls i la incapacitat de canviar el nostre destí. O fins i tot la teoria nietzscheana del senyor i l'esclau i la necessitat que tothom accepti la seva condició. És en aquest sentit que afirma que els pobres no poden ser virtuoses. Potser si tinguessin diners podrien arribar a ser-ho. I es planteja un agut problema de classes en una societat obsessionada pels diners i la ciència. Una obra amb tints existencials i socials, cínica i àcida contra tots els seus personatges, fins i tot el principal perquè no hi ha cap dubte que Woyzeck no es lliura de la crítica de Büchner. La versió que proposa Iguana Teatre segueix uns altres camins: és carnavalesca i vodevilesca. Dibuixen els elements reflexius del text original però prefereixen no endinsar-s'hi en excés oferint en comptes un curiós retaule de personatges deformes: la capitana coixa; l'Andrés, l'amic de Woyzeck amb ulleres gruixudíssimes; la borratxa del poble; el firarire xerrameca; el soldat fanfarró; el metge obsessionat amb la ciència que tracta als homes com a conillets d'Índia amb els quals fer-hi experiments a cor que vols; i el policia assedegat de crims. Una multiplicitat de personatges interpretats únicament per dos actors (Carles Molinet, encertadíssim en el paper de Woyzeck, histriònic en el de científic, i Aina Cortés, dolcíssima en el de Maria, aspre en el de la capitana) i l'ajuda d'una escenografia efectiva de clara tendència expressionista que ens recorda inevitablement el món creat per Robert Wiene al Gabinet del doctor Caligari. La representació visual (i simbòlica) de la bogeria i les veus que sent Woyzeck: una víctima innocent d'una societat jerarquitzada. Una interessant i molt personal relectura del text que ens aproxima a un món oníric, decadent, frívol i malèvol des d'una perspectiva més alegre i exaltada que l'original demostrant que els texts no tenen un significat marcat sinó que n'adquireixen un de nou cada vegada que són llegits o representats.

Voltarivoltar
23 gener 2014
Miquel Gascon

Ahir varem assistir a l'última estrena a Barcelona d'un altre producció dins del "**IV cicle de complicitats en xarxa**" que s'està celebrant al **Teatre Tantarantana** de Barcelona. Aquesta vegada es tracta de revisar l'obra **WOYZECK** del dramaturg alemany **Georg Büchner**, des de l'òptica de la **companyia Iguana Teatre**, la més popular de les Illes Balears... en un to de cabaret negre amb pinzellades que s'apropen al grotesc i al bufó, segons diuen ells mateixos en el seu programa de ma.

L'autor va morir massa jove, l'any 1836, sense poder acabar aquesta i altres obres. Tot i això, **la seva ja mítica obra WOYZECK** ha estat utilitzada per ser representada en totes les arts al abast del ésser humà, **una òpera** de Alban Berg, cinema en **varies pel·lícules...** la primera de Werner Herzog, **musicals, titelles** i sobretot representada en **multitud de versions als escenaris teatrals de tot el mon....** el primer cop l'any 1913 al Residenztheater de Munic.

Considerat un precursor de l'expressionisme, Büchner relata en aquesta obra els efectes deshumanitzadors dels poders socials en un soldat explotat per doctors i els oficials de l'exèrcit. Tracta sobre la corrupció vergonyosa del idealisme per les raons materialistes, i per altra banda, sobre la "**perenne tragèdia de la gelosia humana**". L'argument es basa vagament en la història real de Johann Christian Woyzeck, un fabricant de perruques i soldat de Leipzig, que assassinà Christiane Woost, una vídua amb qui havia estat vivint, i que posteriorment va ser decapitat en públic.

Reconec que ha estat un treball de síntesi enorme, on s'ha volgut extreure les principals característiques de l'obra e intentar-la explicar en tan sols 70 minuts ; també **creiem que visualment es atractiva** , gràcies a una senzilla però molt elaborada escenografia movable... i sobretot **creiem i afirmem que** sense cap dubte, **el treball dels dos actors, Carles Molinet i Aina Cortès, es extraordinari**, tot i considerant que entre ells dos sols, interpreten els més de 12 personatges de l'obra.